

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. JMK 126355/2017, sp. zn. S-JMK 114933/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73 A 62/2017 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí specifikované tamtéž. Zamítl jím odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 3. 2017, č. j. ODSČ 36463/16-20.

[2] Magistrát jím rozhodl, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky X v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající

v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Jihlavská 20 v Brně dne 22. 5. 2015 v 08:30 hod., čímž se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[3] Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečného popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí. Byť je v něm uvedeno místo, čas i způsob spáchání správního deliktu, jejich vymezení (vyjma času) není dostatečně určité. Pozemní komunikace na adrese Jihlavská 20, Brno, je jeden ze vstupů do Fakultní nemocnice Brno. Toto číslo popisné odpovídá rozsáhlému, několik set metrů dlouhému úseku. V jisté části komunikace, která taktéž odpovídá adrese Jihlavská 20, Brno, je parkování na chodníku umožněno, ovšem z určení místa spáchání správního deliktu není seznatelné, ve kterém místě konkrétně k neoprávněnému zastavení došlo, a bližší informaci k tomu nepodává ani způsob provedení skutku. Za těchto okolností nebyl skutek ve výroku správního rozhodnutí vymezen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel má za to, že skutek byl dostatečně určité vymezen a požadavky krajského soudu jsou přehnaně formalistické. Zdůrazňuje, že předmětem řízení byl správní delikt provozovatele vozidla, nikoli přestupek řidiče, přičemž jednání provozovatele jako takového bylo definováno slovně s uvedením příslušných právních norem: správní orgán uvedl, že se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, což je pro konstatování porušení povinnosti podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu dostačující. Dále správní orgán uvedl, znaky jakého přestupku vykazuje jednání nezjištěného řidiče, a v tomto případě stačilo, že odkázal na zákonné ustanovení bez slovního popisu, jelikož přestupek řidiče nebyl předmětem řízení.

[5] Namítá, že krajský soud se bezdůvodně odchýlil od své rozhodovací praxe. V jiných případech, konkrétně v rozsudcích ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 48/2017 – 34, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016 – 30, a ze dne 6. 12. 2017, č. j. 62 A 103/2016 – 35, považoval téměř totožné výroky magistrátu za dostatečně určité.

[6] K odkazu krajského soudu na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, uvádí, že na rozdíl od odkazované věci byla v nynější věci ve výroku rozhodnutí uvedena všechna zákonná ustanovení, která v souhrnu tvoří normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

[7] Uzavírá, že způsob spáchání správního deliktu byl vymezen dostatečně a tím pádem bylo dostatečně vymezeno i místo (ulice a číslo popisné). Jestliže se jedná o neoprávněné zastavení v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, nemůže se jednat o místo, kde by zastavení nebo stání bylo povoleno.

III. Vyjádření žalobce

pokračování

[8] Žalobce nesouhlasí s argumentací stěžovatele vystavěnou na tom, že v nynější věci nejde o přešůpek řidiče, ale o správní delikt provozovatele vozidla. Ve výroku nestačí uvést blanketní normu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, stanovící povinnost provozovatele vozidla zajistit dodržování povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, potažmo § 125f odst. 1 téhož zákona obsahující skutkovou podstatu správního deliktu. Je třeba uvést, jaká konkrétní povinnost byla porušena a také jakým konkrétním jednáním. Upozorňuje, že konstatování, že došlo k porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, je právní kvalifikací, nikoli popisem skutku; ten může být popsán např. tak, že vozidlo stálo na chodníku. V nynější věci nebyl skutek vymezen takovým způsobem, aby z něj bylo zřejmé, že parkování bylo v daném místě protiprávní.

[9] Dále prezentuje důvody, pro které nesouhlasí s nákladovým výrokem napadeného rozsudku. Krajský soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení vynaložených na odměnu advokáta a jeho hotové výdaje z důvodů hodných mimořádného zřetele podle § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně s ohledem na obstrukční jednání. S tímto postupem žalobce nesouhlasí a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost a změnil výrok II. napadeného rozsudku tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám jeho zástupce.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná zaměstnankyně, která má právnické vzdělání vyžadované zvláštními právními předpisy pro výkon advokacie (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Předně považuje za vhodné zdůraznit, že s ohledem na důvod, pro který krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, je podstatou projednávané věci výlučně otázka, zda byl ve výroku rozhodnutí o správním deliktu dostatečně vymezen skutek, tj. zda byly naplněny požadavky kladené na tzv. skutkovou větu výroku. Polemiky týkající se právní věty (např. zda byla ve výroku rozhodnutí uvedena všechna ustanovení, která ve svém souhrnu tvoří skutkovou podstatu správního deliktu) nejsou v tuto chvíli podstatné. Stěžovatel z logiky věci napadá pouze ty důvody krajského soudu, pro které bylo jeho rozhodnutí zrušeno, nikoli ty, ve kterých mu krajský soud dal zapravdu.

[13] K nyní sporné otázce Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa,

času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[14] Výše uvedené nepochybně platí také pro rozhodnutí o správních deliktech provozovatelů vozidel a nároky na tato rozhodnutí nejsou nijak nižší či mírnější než u rozhodnutí o přestupcích řidičů, jak naznačuje stěžovatel. Z logiky věci plyne, že pro náležité vymezení skutku není v těchto situacích dostatečné popsat jednání či opomenutí provozovatele (nezajistil dodržování povinností). Pro to, aby byl skutek dostatečně konkrétní a určitě vymezen a aby tedy nebyl zaměnitelný s jiným, je stěžejní zejména vyličení skutkových okolností vztahujících se k jednání či opomenutí nezjištěného řidiče (parkoval na chodníku v místě XY, kde to bylo značkou Z zakázáno).

[15] Krajský soud shledal popis skutku vadným proto, že z něj nebylo možné určit, zda vozidlo stálo v místě, kde to bylo zakázáno. Takto vedená úvaha je v souladu s judikaturou zdejšího soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, nebo ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018 – 40, a tam citovanou judikaturu) a stěžovatel ji relevantně nezpochybňuje. Posouzení, zda byl skutek, respektive místo jeho spáchání vymezeno dostatečně určitě, nelze vést pouze formálně tak, že místo bylo specifikováno ulicí, konkrétním domem a podobně. Jak již bylo uvedeno, zcela stěžejní je, aby z vymezení bylo seznatelné, zda se jednalo o parkování v místě, kde to bylo zakázáno. Zpravidla bude zcela v pořádku, pokud bude ve výroku uvedeno město, ulice a číslo popisné či orientační, jak tomu bylo i ve stěžovatelem odkazovaných věcech. Situace v nynější věci však byla specifická v tom, že adrese Jihlavská 20, Brno, odpovídá několika set metrů dlouhý úsek s různými režimy parkování, což ji od stěžovatelem zmiňovaných věcí odlišuje.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti nejsou důvodné.

[17] K požadavku žalobce na změnu nákladového výroku uvádí následující. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán jejím rozsahem a důvody (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Účastník řízení, který není stěžovatelem, má nepochybně právo vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy atd., řízením a jeho předmětem však disponuje výlučně stěžovatel, který

pokračování

svým podáním zahájil řízení. Stěžovatel sice v nynější věci napadl též výrok II. rozsudku krajského soudu, ale výlučně v souvislosti s tvrzením o nezákonnosti výroku I., Nejvyšší správní soud jeho kasačním námitkám nepřisvědčil a kasační stížnost zamítl. Za této situace není možné, aby k návrhu žalobce, který není stěžovatelem, dalším výrokem rozhodoval o zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení, ostatně pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení není přípustná kasační stížnost (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Návrh žalobce není ani prakticky realizovatelný, neboť zákon Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby v řízení o kasační stížnosti napadený rozsudek měnil (viz § 110 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, je povinen nahradit náklady řízení žalobci a sám naopak právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[20] Důvodně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce žalobce dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce učinil v tomto řízení jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], náleží mu proto odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[21] Celkovou částku 3 400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu